

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **R. B.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2014, čj. KrÚ 44536/2014/ODSH/12, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 23. 9. 2015, čj. 52 A 67/2014 – 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Pardubic, odbor správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 24. 3. 2014 rozhodnutí čj. OSA/P-289/14-D/16, kterým uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč za to, že se dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Správní delikt spočíval v tom, že žalobce jako provozovatel vozidla tov. značky BMW, reg. značky X, v rozporu s § 10 uvedeného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Konkrétně dne 17. 4. 2013 nezjištěný řidič zmíněného vozidla stál s tímto vozidlem v ulici Na Hrádku v Pardubicích na chodníku, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v návaznosti na porušení § 53 odst. 2 tohoto zákona.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání, které žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl jako opožděné. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce byl na základě plné moci ze dne 13. 12. 2013 zasláné správnímu orgánu I. stupně současně se sdělením údaje o totožnosti řidiče ve správním řízení zastoupen společností FLEET Control, s. r. o. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo této společnosti doručeno do datové schránky dne 24. 3. 2014; posledním dnem 15denní lhůty pro podání odvolání tak byl den 8. 4. 2014. Žalobce však odeslal své odvolání až 9. 4. 2014, tedy po uplynutí této lhůty.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou, v níž namítal nesprávné posouzení opožděnosti podaného odvolání. Žalovaný měl lhůtu pro podání odvolání počítat ode dne doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci, nikoliv jeho údajnému zástupci - společnosti FLEET Control, s. r. o. Žalobce totiž udělil zmocnění této společnosti v době, kdy proti němu ještě žádné řízení o správním deliktu nebylo vedeno, a nebyl tak účastníkem správního řízení, pro které by si mohl zvolit zástupce. Správní orgán proto takovou plnou moc neměl vůbec akceptovat.

[4] Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Správní orgán I. stupně podle soudu správně doručoval své rozhodnutí společnosti FLEET Control, s. r. o., které žalobce udělil plnou moc pro zastupování v celém řízení o správním deliktu.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Krajský soud svým závěrem, že zmocnění představovalo nezpochybnitelný projev vůle stěžovatele být v řízení zastoupen, nijak nevypořádal žalobní námitku, dle níž plná moc nemohla zakládat vznik řádného procesního zmocnění dle § 33 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jež by na sebe vázalo i oprávnění k přijímání písemností. Stěžovatel totiž před zahájením řízení nebyl oprávněn udělit plnou moc, kterou smí udělit pouze účastník řízení. Tvrzení soudu je tak na pomezí mezi nesprávným posouzením právní otázky a nepřezkoumatelností. Názoru stěžovatele svědčí i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek NSS čj. 9 As 87/2010 – 77).

[7] Dostatečné není ani tvrzení soudu, že plná moc je průkazem zmocnění a jednostranným právním úkonem zmocnitele. Má-li správní orgán jednat s třetí osobou jako se zmocněncem, je nutné, aby zmocněnec plnou moc přijal. Přijetí přitom může být provedeno i konkludentně, tj. zpravidla tak, že zmocněnec učiní jménem zastoupeného nějaký úkon, z něhož je zřejmé, že zmocnění přijal. V posuzované věci zmocněnec žádný úkon jménem stěžovatele neučinil, ani jiným způsobem plnou moc neakceptoval. Naopak bylo zřejmé, že společnost FLEET Control, s. r. o. stěžovatele nijak nezastupuje; stěžovatel činil procesní úkony prostřednictvím jiného zástupce. Správní orgán měl proto se stěžovatelem jednat jako s nezastoupeným účastníkem. Tyto závěry vyplývají i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, čj. 7 As 4/2011 – 58 (pozn. NSS správně se jedná o čj. 7 As 4/2011 – 55).

[8] Stěžovatel shrnul, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť argumentace krajského soudu je chaotická a není zřejmé, kterým výrokem reaguje soud na kterou žalobní námitku. Proto se domnívá, že rozsudek není způsobilý přezkoumání Nejvyšším správním soudem,

pokud ano, pak soud nesprávně posoudil právní otázku existence zmocnění. Tato otázka přitom byla zásadní pro posouzení zákonnosti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti toliko uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a setrvává na svém právním názoru uvedeném v odůvodnění svého rozhodnutí. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které by případně musel přihlédnout i z úřední povinnosti [viz § 109 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Z ustálené judikatury tohoto soudu vyplývá, že z přezkoumatelného rozhodnutí má být zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 78, či ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 – 130, čj. 244/2004 Sb. NSS).

[13] Námitka nepřezkoumatelnosti není důvodná, protože napadený rozsudek výše uvedená kritéria splňuje. Stručné vyjádření krajského soudu k oběma hlavním žalobním námitkám lze považovat za zcela dostatečné a jasné. Kasační soud nadto považuje závěry napadeného rozsudku za věcně správné.

[14] Nejvyšší správní soud již několikrát rozhodl, že plnou moc pro správní řízení dle § 33 správního řádu lze udělit i před zahájením tohoto řízení. Zastoupení účastníka řízení pak vzniká v okamžiku zahájení příslušného řízení (viz např. rozsudek ze dne 1. 4. 2015, čj. 1 As 9/2015 – 27, či ze dne 25. 11. 2015, čj. 2 As 167/2015 – 48). Jiný závěr nevyplývá ani ze stěžovatelem odkazovaného rozsudku ze dne 28. 2. 2011, čj. 9 As 87/2010 – 77, kde se Nejvyšší správní soud k účinkům plné moci v okamžiku, kdy již bylo zahájeno správní řízení, nikterak nevyjadřoval.

[15] Při posuzování rozsahu zmocnění je vždy třeba hodnotit, jakým úmyslem byli zmocnitel a zmocněnec vedeni při sepisování plné moci (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 12. 2008, čj. 8 Azs 16/2007 - 158). V plné moci, jež je součástí Sdělení o totožnosti řidiče vozidla, je uvedeno: „*Pokud by správní orgán ve věci shora uvedené spisové značky zahájil řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, ve smyslu ust. 125 f 1 zák. č. 361/2000 Sb., zákon o provozu na pozemních komunikacích (silniční zákon), ve znění pozdějších předpisů, ustanovují pro celé toto řízení zmocněncem společnost FLEET Control, s. r. o., IČ: 24149322, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1, a to ve smyslu ust. 33 odst. 2 písm. b) zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a to v plném rozsahu ke všem úkonům, včetně doručování písemností.*“ Z textu plné moci je tak zcela nepochybné, že účelem plné moci bylo sjednání zastoupení stěžovatele pro případ zahájení řízení o správním deliktu.

[16] Krajský soud správně poznamenal, že plná moc je jednostranným prohlášením zmocnitele o rozsahu zmocnění osoby, která byla zmocněna, a dokladem o tom, že se zmocnitel dohodl na svém zastoupení s jinou osobou (zmocněncem). Sám stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že zmocnitel nemusí plnou moc výslovně akceptovat, postačí, pokud v souladu s ní v daném řízení jedná. V nyní posuzovaném případě ovšem nebylo ve správním řízení z ničeho patrné, že by zmocněná společnost za stěžovatele nejednala. Sdělení o zahájení správního řízení a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 4. 3. 2014 správní orgán I. stupně zaslal mimo zmocněnce z procesní opatrnosti také stěžovateli. Zmocněnec stěžovatele na tyto písemnosti sice nijak nereagoval, z toho však nelze vyvodit, že by plnou moc neakceptoval, neboť žádnou reakci nezaslal ani sám stěžovatel či zmiňovaný jiný zmocněnec. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo následně správně zasláno zmocněnci stěžovatele; samotnému stěžovateli bylo zasláno nadbytečně. Odvolání proti tomuto rozhodnutí sice podal jiný zmocněnec žalobce (paní M. V.), to však nic nemění na tom, že do doby udělení plné moci tomuto jinému zmocněnci (v tomto případě do 8. 4. 2014), zastupovala stěžovatele ve správním řízení společnost FLEET Control, s. r. o. Tento závěr nezpochybňuje ani stěžovatelem uváděný rozsudek čj. 7 Azs 4/2011 – 55, kde Nejvyšší správní soud řešil spíše otázku, zda bylo zmocnění vůbec účinně uděleno.

[17] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud lhůtu pro podání odvolání počítal ode dne doručení napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně zmocněnci žalobce. Krajský soud proto posoudil otázku opožděnosti odvolání stěžovatele správně. Ani námitka nezákonnosti napadeného rozsudku tak není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud tedy neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu